

ԺԱՆԵԱՎԵՐՈՐԸ

աղջիկ Լիլիթնան է որ ճակատագրական ներդրումներն անցնում էր անհայտ ժամանակներում:

Լիլիթնանի մարմնական նկարագիրն առանձնահատուկ է:

«Լիլիթնան գեղեցիկ էր այդ բոլոր «բուռն» նշանակություններով. դեմքի շատ «նուրբ» գծագրություններն ու երեսի մորթի «թիթ» սպիտակ գունի հետ, նա իր սեւ «ցուրդների» տակ ունէր Միջերկրական ծովի «ջրի պէս» կապույտ արտադրանքի աչքեր, «չափերը չաղանակաբարձի մաշկը, փոքր ինչ «հաստ» բայց հրապուրիչ շրթունքներ, «զրա» հետ միասին եւ վերին աստիճանի «շնորհալի» կազմակերպչական քայլեր: «Նրա դեմքի գծագրությունները փոքր ինչ «հրաշխան» էր...»

«Նրա նա ունեց խոսել, ակնհայտ «դիպաւ» վերին աստիճանի մեղմ, ներ-«դասակ» ձայնի հնչիւնը»:

Իսկ բարոյական նկարագիրն է.

«Նա դաւանութեամբ բողոքական էր «եւ ինչպէս» բոլոր բողոքական ֆրանսիա-«ցիւր», օրինակ էլ ջոկվում էր միւս «ֆրանսուհիների մեծ մասը» իր բաղնիք-«կողմանի» զարգացմամբ... Ելելիկնա «բացի» ֆրանսերէնից, կատարելապէս «տիրապետում էր անգլիերէն եւ գեր-«մաներէն» լեզուներին, ծանօթ էր այդ «երկու ազգերի» դրամատիկական հետ: «Բացի երաժիշտ լինելուց նա փոքր ինչ «նկարիչ էլ էր, նա միացնում էր իր մէջ «ֆրանսիական հասկի, գուրեզեւ բնա-«նկարները» գեղարվեստական լուրջ բարձր «ու վարքի հետ: Նա անխնայ աշխատա-«սէր էր» անգլիական պէս...»

Բարի ալ էր այդ լուրջ, աշխատասէր, գեղեցիկ աղջիկը: Հարուստ չէր, աշխա-տեղով կ'ապրէր եւ իր ձեռք բերած վաս-տակովը կ'ապրեցներ նաեւ իր ծնունդի անգլիական չափը որ կը բնակէր ֆրան-սայի փոքրիկ քաղաքներին միջին մէջ. խորթ մայր մը ունէր, զմայ կ'ապրեցներ իր աշխատանքովը:

Ուսանողին նկարագիրը թո՛ղ ընթեր-ցողն ինքն իրեն ընէ. թող երեւակայն լինա ինչպէս որ կուզէ. քան երեք ոտաւան երկուստեք մըն է Մարմնական յատկութիւններուն ու թերութիւններուն մասին ոչինչ կայ նկարագրուած վիպա-կին մէջ. իսկ իր սիրուն ու հոգին երկու բառով չենք կրնար բացատրել. ամբողջ վիպակը պիտի բացատրէ դայն:

Իրականին գլխաւոր անձանց հետ այս-քան ծանօթութիւն բաւ համարելով մըտ-նեք հանգուցներու մէջ:

Ա. Ա.
(Ծանոթանալէ)

ԳԻՏԱԿԱՆ ԼՈՒՐԵՐ

Ռուսիայի բժիշկ մը, Պ. Թիմոֆէեֆ, չանկան փորձ մը կատարած է շուներու վրայ, հաստատելով մի անգամ եւս թէ շունը զօրաւոր իմացականութեամբ օժ-տեալ անասուն մըն է եւ շատ աւելի ըն-դունակ է հաշուելու կարողութեան քան Բոլիւէզցիներն որք մինչեւ տասը չեն կարող կանոնաւորապէս հաշուել: Թիմո-ֆէեֆ շուն մը ունէր որ խիստ լաւ կը կրարկուէր. ամէն անգամ որ անասունը իր անօթութիւնը յաղցնէր, աւելորդ մտնողը կ'երթար թաղել տանը պարտե-ղին մէկ անկիւնը յաղորդ օրուան համար Որ մը, բժիշկն իր հաւատարմ անասունը կրարկելէն յետոյ, կուտայ անոր քանն եւ հինգ ոսկոր: Շունը զանոնք մի առ մի կը թաղէ պարտեղին սովորական անկիւ-նը իրարմէ բաւական հեռի: Յաջորդ օրը, բժիշկն ոչինչ կուտայ չան, կենդանին կը վաղէ իր գանձարանին կողմը, թա-թերովը կը պնդէ հողը. տասը ոսկոր կը հանէ. այնուհետեւ կը սկսի մտածել: Թիւր չէ ամբողջացած. կը չափաւորակէ իր խու-զակութիւնները. ուրիշ ոսկոր եւս գտաւ կը հանէ. երկուր ժամեր չըջնէն յետոյ, կը լալողի միացեալներն եւս երեւան բե-րել: Ոսկորներուն թիւը քանն եւ չորսի կը հասնի. ոսկոր մը միայն կը պակսի. կը վաղէ պարտեղին անկիւնը, կը չըջի մտաբերող եւ վերջապէս կը յաղորդ ան-ծանօթ մէկ անկիւնէն դուրս հանել քանն եւ հինգերորդ ոսկորը:

Լոնտոնի մէջ նոր մեքենայ մը հնար-ուած է որ մէկ ժամուան մէջ կրնայ 100,000 տպագրական տառ ներագնել եւ միանգամայն կադմել: Շարժումն մէջ այդ մեքենային առաջին փորձը կատար-ուեցաւ ճարտարագէտներու, մեքենագէտ-ներու եւ խմբարարականներու ներկայու-թեանը: Մեքենայն արագաշարժ, պարզ եւ գլխաւորապէս կադմել է ամէն քանակաւ. տպագրականներու 50 % ինյալոգութիւն մը կ'ընծայէ:

Լճերը մեծ ազդեցութիւն ի գործ կը չնեն երկրի մը կլիմային վրայ. Չուրը

— Շատ հինար է, շատ ալ տըգոյն. — Կ'ըսէին, երբ փողոցէն կ'անցնէր իր սեւ մեկնոցով, Մէջքը սեղմած լարերուն մէջ Կոստէն, Աչքն ալ հողէն պատրաստած ակնոցով:

Հայն գլխարկին թուռն ու թաւուս փետրոց տակ՝ Կ'անհետանար իր կիսաղէմը փախուկ, եւ թաւիչէ ըզգեստն ալ մուկ կապուտակ Կ'ըստուներէր ցոլին իր այսերուն խուսափուկ:

Իր քաղաքի արտազարգումը ապրիստ Գեղանի չէր բնաւ այդ կիւնն անըման, Զոր դիտելով իսկ կ'ըլլայինք բարեբախտ երբոր պարի սըրահին մէջ կուգար ման:

Ինչ աղւոր էր օթեակին մէջ՝ երբ ճերմակ ժանեակով մը լակ կ'ըզօղէր իր թուրը, եւ ուսերուն, լանջին վըրայ անդրմակ՝ Բեհեզէ մը թեթեւ ծալքը կը թեւէր:

Մարած՝ հալած երանդներու մէջ պէս պէս՝ Իր սեփական փայլը կ'անէր դէմքն անոր, Եթեբային, անձիւր, անհիւթ ամպի պէս Միշտ անմատոյց, անըրկային եւ միշտ նոր:

Ժանեակներու այդ փրփուրներ թափանցիկ, Մախիթն անոնց, ցանցը բարակ օդային եւ մեռաքա՛ծ ծրփանքն ալ թոյլ ցոլացիկ Բոլոր անձին դեմքին բան մը կուտային:

Ճառագայթ մը, լոյս մը, աւելն մը կեանքի Մուկ հայտնաձգին մէջ հրապուր մը կ'արժարէր, Խորին անգունդ առանց ելքի ու յանդի, Որուն գաղտնիքն ունին շանթերն ու կայծեր:

Եւ ժպտիտ մ'ալ, չըքնաղ փրթնում մը վարդի, Կուգար բանալ զոդորիկ չրթանքը թերթեր, Ինչպէս արեւն իր ըզգեստովը զարդի, Որուն առջեւ կը բացուին այնք ու եթեր:

Եւ կը բացուէր սիրուն երազի մը հեշտին Այդ ժանեակէ միջնորդութիւն մէջ տարտամ, Ջերմ, հրմայող զարկ մը տալով իր չեշտին, Զոր կը պաշտէր ճերթոյն, իշխանն ալ փարթամ:

Այլ ամէնուն համար էր ինքն անտարբեր, Լոկ կը սիրէր իր ժանեակներն բոպիտակ, Ոյց չընորհիւ միշտ կը գտնէր տարուբեր Այնքան արտեր, այնքան խուսկեր ոտքին տակ:

Կը փայրայէր զանոնք տնչով մը անձառ Կեանքը զըրած անոնց վըրայ հուսիկ, Կըքնոտ սէր մը, սիր կար հողին ու հանձար Ինչպէս գիտեն սիրել կամայք գեղանի:

առտու մը սակայն հազով մ'արթնեցաւ. Իր ժանեակէ բարձերուն մէջ կըրթնած, Մէջքին վըրայ, կողին վըրայ կը զգար ցաւ Ու կը հեւար, յոգնած, դեղնած, զըրոքած: Թատրոնին մէջ ցուրտ էր առեր, կը յիշէր, երբ օթեակին դուռը բացուէր էր ետին: Դեկտեմբերի հով մը աստիկ այն գիշեր: Կը զըզըզէր անգուլ երկինքն ու գետին: Ու չէր ուղբը անաւը մեկնոցն ուսերուն Իր ժանեակներն անհետեւ երկիւղով, Նըշուազեղ աստին ճերմակ ու սիրուն Ինչպէս աստղով լեցուն ձիւնէ մի կողով:

Եւ մեռաւ ան ժանեակներուն փաթեթում. Վերջին շունչին հետ եղաւ հուսկ իր կըտակ ժանեակներով պըճնել իր մահ, սեւ ճերթում, Եւ անոնցմով թաղել մարմինն հողին տակ:

— Ինչ աղւոր է, կ'ըսէին, ինչ մանկամարդ — Երբ փողոցէն կ'անցնէր դաւաղն ողբական, Եւ երգերու, բուրվառներու մէջէն ցարդ կը ժպտէր իր ժանեակներուն սիրական:

ՍԻՊԻԼ

Ջերմաբաշխական խիստ մեծ կարողու-թիւն մ'ունի: Ս. Բրան մէջ, Զուիցիերոյ Լէման լճին հաւաքած Ջերմութիւնը կը հաւաքարի 31 միլիոն տակաւո ամուրիի յառաջ բերած Ջերմութեան: Նոյնքան Ջերմութիւն գոյացնելու համար, անհրա-ժեշտ է 48,000 ֆուտմըր երկայնութեամբ կռախմբերուն մէջ լեցնել գետնածուխ որոյ այրումը կրնայ նոյն Ջերմութիւնը արտադրել:

Ճալայի կապիկները շատ կ'ախորժին խնայաբար մահն: Յանդուգն եւ կատա-կերգական եղանակով մը կ'որոտն զայնա: Խնայաբար ծովագնացի մօտ, խոտհե-րու, ծակերու մէջ կը բնակի: Կապիկն իր սրտը կը մտնէ խնայաբար ընակա-րանին մէջ եւ հրապուսէ իր որսին, տո-կալով անոր կատածներուն: Արդարեւ շատակեր խնայաբար անոր սրտին վրայ կը յարձակի: Կապիկը անպարժ կը մնայ, առանց յարձակողական զրկը մը ունենա-լու, մինչեւ որ իր միամիտ որսը կարեւ-նայ իր սրտին կապուի: Քանի մը վայր-կենէն, դուրս կը քաշէ պոչը խնայաբար-թով միասին: Օգին մէջ քանի մը անգամ կը դարձնէ եւ ուժեղի կերպով վար կը նետէ: Խնայաբար ի կիսայ գետնին վրայ ջախջախեալ, այն ատեն կապիկին հա-մար համեղ ճաշ մը պատրաստուած է:

Գերմանական հանդէս մը հրէշային կատու մը կը նկարագրէ որ երկու թաթ միայն ունի. անասունը Գերմանիայ գիւ-ղերէն միայն մէջ աշխարհ եկած է. առ-ջեւի թաթներէն զուրկ է: առողջական վիճակը լաւ է եւ դիւրութեամբ կը քա-լէ: Երբ կանգ առնուլ եւ կամ բանի մը

ապասել ուզէ, ազեղաղէ մը նման ետեւի ոտներուն վրայ կը կենայ ուղղաձիգ, իր սրտը իր երրորդ անգամ գործածելով, Այս կատուին ձագերն ալ երկու թաթով աշխարհ եկած են:

Աշխարհի ամենէն մեծ փեթակը կը գտնուի Քիւնթըրէի մէջ (Միացեալ Նա-հանգը). 450 ասը բարձրութեամբ ըն-դարձակ քարայր մ'է: Պ. Պէրթան, Քը-րանասցի նշանաւոր հողատէրն, հակա փեթակներ ունի, իւրաքանչիւրը 26 կար-գերու բաժնուած: Աշխարհի ամենէն նը-շանաւոր մեղրաբարձն է Պ. Հարպիլոն գալիֆօնիայցի որ ունի 6,000 փեթակ որք տարեկան 200,000 լիտր մեղր կ'ա-րտադրեն: Յունաստանի մէջ 30,000, Տա-նիմարայի մէջ 90,000, Ռուսիոյ մէջ 410,000, Պէնթիպի մէջ 200,000, Հո-լանտայի մէջ 240,000, Պրանսայի մէջ 950,000, Գերմանիոյ մէջ 4,450,000, Աւստրիոյ մէջ 4,550,000 փեթակ կը գտնուի:

Մ. Գ. ՄՕԶԵԱՆ

ԻՆՁՈՒՒ ՍԱՐՍՈՒՑԻՆ (ԱՐՁԱԿ ԲԱՆԱՍԵՐՆՈՒԹԻՒՆ)

Եթեմակ մը առաջ գաղած էին — ե-րեքն ալ — այդ նոյն գերեզմանատան մէջ թաղել իրենց հոգւոյն հոգին, այն զոր կենաքէն աւելի կը սիրէին. եւ հի-մայ առաջին այցը կուգային ապ իրենց պաշտելոյն դերեզմանին:

Մին, փարթամ սեղանաւոր մը, վի-մակերտ մահաճանի մը ոտքը նետեց իր ճոխ պսակը: Երրորդը, գործաւոր մը, զաւտային ծաղիկներու պարզուկ փունջ

մը ձգեց քարի կտորի մը վրայ: Ու եր-րորդը, խեղճ ձորագողեսը բանաստեղծ մը, փայտէ խաչի մը մօտեցաւ եւ երեսի վրայ գետնը պատկելով, ձակաւոր հողին կը թալ խնայեղ:

Յանկարծ, երեքն ալ սարսուցին, սարսուռ մը որ իրենց ամբողջ մարմինը պարտիւրեց, ու զնաց սրտին մէջ խա-ցաւ, սարսուռ մը որ ծնաւ անզգալարար, անզգալարար, ակամայ, առանց գիտ-նալու թէ ինչու:

* *

Հողին տակ, իրենց սեւ անկողնոյն վրայ ընկողմանած, երեք մեռելները կը խօսակցէին, անհատնում չաղափափանք մը որուն զուարթութիւնը դէշ կը հնչէր այդ մահու լոնկարանին թաղածայն ա-մայութեան մէջ:

«Օ՛հ, կ'ըսէր մին ոսկերէն ծիծա-ղով մը, ինչպէս խնդրաւ կուգար երբ խեղճ մարդուկ ծուռիկ կուգար առջեւ միլիոններով անգամ «կը սիրեմ զքեզ» ըսելով ինձ. դուք մարդոց ամենէն զգայունն էր. եւ եթէ իր զգացումները զիւ կը տաղտկացնէին, իր զրամը գիտէի գործածել: սիրահարներս ամէնքն ալ ա-նոր համը նայեցան. կը բաւէր որ զուլս վար ծռէի ամէն անգամ որ «կը սիրեն» զիս, հրէշտակ» միւսը: «Օ՛հ, ինչպէս խնդրաւ կուգար...»

«Եւուն մէկը, կ'ըսէր երկրորդը հըն-չուն քրքրելով մը, էշուն մէկն էր էրկիս, հաստ ու անշուրհ գործաւոր մը, որ խեղճ կը թոցնէր վրաս. առտուքնէ մին-չեւ իրիկուն ջրաղէն կը թափէր բոլոր ջրահաճոյքներս կատարելու համար, եւ ջրահաճոյքներս միշտ ի վնաս իրեն էին: Բայց ինքը անտեղուանքը հասկցող մարդ չէր, եւ մինչեւ մահն այնչափ ապահով էր հաւատարմութեան վրայ որչափ ես իր ապուշութեան վրայ...»

«Միակ անգամ իր խաբեցի զայն, ըսաւ երրորդը խոտը փայտով մը, եւ այն ալ որովհետեւ շատ կը սիրէի զինք: Եւ խեղճ տղան գիշերները կը լուսնէր իր բանաստեղծութիւններուն հետ, անօթի: Եւ սիրտս կը ճմուռէր տեսնելով իր կեանքն ու իր տաղանդը որք կը հիւժէին աղբա-տուութեան մէջ: Ինչպէս քարի էր, ինչ-պէս աղին ու հանձարեղ. բոցողէն տա-ղերով տեսլականացուցած էր իմ դէմքս ու յիշատակս. «Օ՛հ, այո, զինքը շատ սիրելուս համար խաբեցի: եւ երբեք չգիտեցաւ ինչպէս չա՛հած էի այն զրամը զոր տուի իրեն որպէս զի չմտնի սո-վամահ»:

* *

Գերեզմաններուն խորը, խոնաւ խա-ւարին մէջ փախապուստ այս խօսքերը հողին մէջէն սողոսկեցան ելան վեր, ինչպէս կաղերն որ կ'արտաշնչուին դի-ակներու փտումին, եւ խոտերուն ծալքը զոգողացող ցօղին, ծաղիկներուն բաժա-կէն զորդնացող բուրման, օդին մէջ վաղվառող գեփուրին խոնոտեցան, թուռաւորելով ցօղի ու բոյրն ու գե-փուրը, եւ ծնունդ տալով սարսուռն որ ցնացած էր երեք օդաւորները:

Եւ աակայն սգաւորներն — երեքն ալ — հանդարտ սրտով մեկնեցան գերեզման-ներէն, որովհետեւ չգիտէին թէ ինչու սարսուցին...:

ԱՐՁԱԿ ԶՕՊԱՆԱՆ

ԱՐՏԱՒԻՆ ԼՈՒՐԵՐ

Ա. Ն. Գ. Լ. Ա.

Եւրոպոյ թերթերը կը շարունակեն խօսել Գլարէնի դքսին վրայ: Լուրջ թերթի մը կը հրատարակէ Լոնտոնի թըր-թապետութիւն մը յորում կ'ըսէ թէ դքսին մեռնելէն ի վեր փողոցներու մէջ կոչիկ ներկողները շատ թոյլ կերպով կը կատա-րեն իրենց պարտականութիւնը: Կոչիկ ներկող այս փողոցի տղաքներուն սիրել կոտրած է վասն զի շատ մօտէն ծանցած էին հանգուցեալ իշխանը եւ փորձով դի-տէին թէ որչափ քաղաքաբար էր, հե-տեւաբար կրկնու, մարդասէր եւ սիր-ուելու արժանի:

Բայց չկարծուի թէ Անդլոյ ապագայ զահաժառանգող փողոցները կայնելով կո-չիկ մարդիկ կուտար: Ներկատարներուն հետ աւելի մտերմական յարաբերութիւն ունեցած էր, անոնց է-ֆաթեթեան հա-խազանք եղած էր:

Երկու տարի առաջ կօչիկ ներկող փողոցի տղաքներն ուղեցին իրենք ալ ունենալ իրենց քիւլան եւ Լոնտոնի արդ-մաթաթաւ մէկ փողոցին մէջ հաստատե-ցին զայն: Գլարէնի դքսին հայրը, Կալ-էսի իշխանը որ նրաբայր քաղաքագէտ մըն է, ուղեց օգուտ քաղել այս առիթէն, եւ որոշեց որ այդ քիւլայի լացման պիտի նախագահէ իր անդրանիկ որդին: Ինչ ժողովրդականութիւն պիտի վաստիւր Անդլոյ թաղաւորացու մը երբ իր քաղա-

քախան ասպարէզին սկզբնաւորութիւնն ընէր այսպիսի տաքիվարական միջա-վայրի մը մէջ: Ու յետոյ, այդ փողոցի աղբատ, կեղտոտ աղբոց ընկերութեան մէջ իշխան մը անուշտ աներկիւղ, հա-մարձակ պիտի խօսէր, քան մը որ լաւ սպաւորութիւն պիտի թողար:

Գլարէնի Կալէսի իշխանին հա-չիւր ամողջապէս ճիշդ չեղաւ: Այսպիսի ռամկավարական գումարումի մը հախա-գահութիւնը իրաւ է որ շատ ժողովրդա-կանութիւն վաստկուց Գլարէնի դքսին, սակայն դեռաւ իշխանը չկրցաւ առեւ-նարանը աներկիւղ ու համարձակ Սքան-չիկի կերպով համառ կէր, տեղերի մը պէս կը զոգողար իր ճառը այդ պիտի լու-նը: Եւ ճիշդներուն կարողացած փողոցին:

Բայց այս երկիւղն ու զոգողար չկա-սեցին իր ժողովրդականութեան. ընդ-հակառակը այդ պիտիները վերին առ-տիճանի չղղղորթութեան էին որ դահա-ժառանգ մը այսպէս կ'անհաճէր իրենց-մէ: Բայց շատ չհպարտացան, այլ խան-դավառեցան ու սիրեցին իրենց ապագայ թաղաւորը, այնպէս որ անոնցմէ ամէն մէկը շատ սիրով ճիւղաբար պիտի մաք-րէր իշխանին կօչիկները: Եւ յետոյ միշտ յիշած են այդ համբաւաւոր ճառին սա պարբերութիւնը «բարեկամներ, ջանա-ցէ՛ք միշտ աղէկ ընել ինչ որ կ'ընէք, մինչեւ իսկ եթէ կօչիկ ներկէ՛ք»:

Այս դէպքը միայն թաղութիւն թողը ժողովրդական չըլաւ, այլ նաեւ կօչիկ ներկող տղաքները՝ չաւ-պէսները, որոնց տիպարն սրտառայ կերպով վէպի մը մէջ նկարագրեց անգլիացի վիպասանուհի մը:

Ռ Ռ Ս Ս Ս

Ձարն ուղեղով որ Մեծ դուքսերը ըն-տեւանան հանրային գործող վարչութեան, Պետական խորհուրդի մնացուն անգամ անուանեց է իր երկու եղբայրները, Սլէք-սի եւ Վլատիմիր մեծ դուքսերը: Երկու դուքսերն այսուհետեւ ներկայ պիտի գտնուին պետական խորհուրդի սովորա-կան նիստերուն եւ իրենց քուէներն ալ միւս սովորական անդամներու քուէնե-րուն պէս պիտի հայուուին:

ԱԶԳԱՅԻՆ ԿԵԱՆՔԸ

Կրօնական Ժողովը պիտի դու-մարուի առաջիկայ երեքշաբթի-օր Պատրարարարանին մէջ: Խառն Ժո-ղովն և Տնտեսական Խորհուրդն պի-տի դումարուին չորեքշաբթի օր ի Ղալաթիա:

Ի նպատակ Գալիպոլեան Ուրանոյի, Բերայի Արուեստանոցին մէջ նուա-գահանդէս մը տրուիլ որոշուած է, և այս առթիւ հետեւեալ տիկին-ներէ բաղկացեալ Յանձնախումբ մը կազմուած է.

Տիկին Տիւրուշի Ա. Կիւլպէնկեան
» Գալիպոլեան Արախեան
» Ելիզա Տ. Յարութիւնեան

Բերայի Կրթական Խնամակալու-թեան Առնապետ Նուրեան էֆ. Արուեստանոցին մեծ սրահը այս բարեգործական նպատակին յատ-կացուցած է:

Նուագահանդէսը յառաջիկայ փետրուարի մէջ տեղի պիտի ունե-նայ (Ճէրէթէ Երեքէն)

Աթին-գարահայրէն մեզ կը զրեն յունար 3 թուոյ:

Աղագին վի

Փարս ծղարկերն անխաբ կըրորուաւին տանն կաւախմբին մէջ, իսկ մեծ ծրարը Պարսին Մարգրիդից կամ տաւրին Տեառի կայտառանոց մըն ըսանոց
կաւախոյնոց մէջ մայրն կըրորուաւին, Թիւ 1 եւ 2 կաւախաւմբներն աւելն Ա. Բ. եւ Դ. կողմից կայտառան, միւս կաւախաւմբներն ունէն միւսն